

In Memoriam van Zuster Beatrijs ten Hagen, zoals uitgesproken door Zr Bep van Grieken op uitvaart in Petrusbasiliek Boxtel op donderdag 4 maart 2021.

Beatrijs Leonie Wilhelmina Maria ten Hagen, roepnaam Beatrijs, is geboren op 21 juni 1930 in Den Haag. Ze kwam uit een welgesteld katholiek gezin met 5 kinderen, waarvan haar oudere zus Marijke (hier aanwezig) en oudere broer Rutger (momenteel in Oostenrijk) nog in leven zijn. Haar vader was jurist en directeur van een drukkerij annex uitgeverij. Ze hadden thuis een kinderjuf, waar Beatrijs erg dol op was. Ze deed de MULO en een jaar huishoudschool. Ook werkte ze twee jaar in het Haagse ziekenhuis als assistent-laborante.

Geïnspireerd door o.a. een missiefilm, kreeg ze het verlangen om in de voetstappen van Jezus te treden en zieken en kwalen te genezen. Ze was erg getroffen door de grote kindersterfte en de uitgestoten melaatsen in Afrika. In plaats van als tijdelijke leken-vrijwilliger te gaan, wilde ze zich totaal inzetten en besloot ze in 1950, op 20-jarige leeftijd in te treden bij de Witte Zusters. Het was voor haar 'alles of niets'. Ze wist zelf ook niet precies waar haar roeping vandaan kwam, maar bij onze congregatie wist ze zeker dat ze uitgezonden zou worden naar Afrika. Haar eerste professie deed ze in oktober 1952, hierbij kreeg ze de naam Zr. Christophorus. Na het internationaal jaar in het moederhuis in Algiers en de vroedvrouwenschool in Heerlen, deed ze haar verpleegstersopleiding in Veghel. In 1960 kwam ze, inmiddels goed opgeleid, terecht in het ziekenhuis van Sumve in Tanzania, waar ze haar ideaal kon gaan verwezenlijken. Zoals ze zelf schrijft, heeft ze hier "wonderen mogen verrichten in Zijn naam, wonderen van heling." Hier leerde ze ook kleine chirurgische ingrepen te doen. Vier jaar later werd ze overgeplaatst naar de kraamkliniek in Mabamba, waar vaak zwangere vrouwen met complicaties kwamen en ze veel uitdagingen heeft moeten overwinnen. Ook de jaren die volgden in Mwanza-hospitaal, de kraamkliniek in Isingiro en in Usongo, waren geïsoleerde locaties zonder dokter, waar ze het beste van zichzelf heeft gegeven. Voor haar was dit het mooiste apostolaat wat ze zich had kunnen bedenken. Dit belangrijke en vaak zo levensreddende werk gaf haar enorm veel voldoening. Daarnaast heeft ze zeker zoveel geleerd van de Afrikanen als zij van haar. Dit alles vervulde haar met grote dankbaarheid. Twee dagen voor haar overlijden heeft ze hiervan nog vol vuur en vlam getuigenis gegeven in een interview aan twee jonge meiden. Tezijnertijd zal dit verhaal (postuum) gepubliceerd worden op sociale media en op de website van het (huidige) Jaar van het Brabants Kloosterleven (www.brabantskloosterleven.nl).

Naast haar medische werk heeft ze ook bestuurlijk werk gedaan, zoals in Kipalapala waar ze 6 jaar Provinciaal overste is geweest. In de jaren '80 is ze een tijdje Provinciaal Econoom geweest in Boxtel en heeft ze in Huize Steenwijk in Vught voor zieke zusters en fraters gezorgd. Voordat ze definitief afscheid nam van Afrika, heeft ze nog in Mwanga, ook Tanzania, gewerkt ter vervanging van een Canadese zuster en een kraamafdeling opgezet aldaar. In 1990 kwam ze naar het moederhuis in Esch, eerst als verpleegster en chauffeur, later werd ze daar overste. Halverwege de jaren '90 begon ze samen met Zr Jo Robben en Zr? een nieuwe gemeenschap in de Meidoorngaard in Boxtel-Oost in een gewoon huis. Ze werkte als vrijwilligster bij het Liliane Fonds, waar ze correspondentie was voor Oeganda en Madagaskar, fantastisch werk vond ze dit. Ook vertegenwoordigde ze de congregatie bij tal van missionaire organisaties, zoals AMA, Missie & Jongeren, Missionair Instituut en het Afrika-Europa Netwerk. Ze was de contactpersoon voor de gemeenschap in Driebergen en ze pediceerde voor de zusters in Esch. Daarnaast was ze actief in de Heilig Hart-parochie in de avondwakegroep en was ze enthousiast lid van het Petruskoor.

Toen ze na 7 jaar de Meidoorngaard verruilde voor een zelfstandig appartement in de Molenhof, begeleidde ze het zangkoor in de kapel van het Wereldhuis en werd ze kritisch lid van de liturgiewerkgroep en de redactie van de Wereldwijzer. Zuster Beatrijs maakte prachtige, taalkundig zeer verantwoorde, verjaardags- en jubileumlieden en zong en speelde graag op haar accordeon. Ze was erg gesteld op haar onafhankelijkheid en zelfstandigheid, ondanks haar lichamelijke beperkingen en ongemakken. Ze heeft heel veel gewaakt bij onze terminale zusters. Helaas hebben wij niet bij haar kunnen waken. Haar onverwachtse en plotselinge dood heeft ons pijnlijk geconfronteerd met de kwetsbaarheid van het leven.

Lieve Zuster Beatrijs, je was 100 % missionaris en je hebt voor velen van ons, zowel hier als in Afrika, veel betekend. Je voelde je zelf erg geprivilegieerd om binnen de congregatie zoveel opleidingen, retraites, sessies en trainingen te hebben mogen volgen. Dat stemde jou tot grote dankbaarheid. Het stemt ons weer dankbaar dat je je gaven en talenten zo goed hebt ingezet, op de markante, kritische en precieze wijze die zo bij jou paste.

Vaarwel Beatrijs, dat je mag rusten in de Eeuwige Vrede bij onze Heer. Amen.